

नेहा दचकून उठली. "हे मी काय दुःस्वप्न पाहिले? वर्तमानपत्रात माझ्या केस बदल लेख?! मला multiple personality disorder चा छापा, माझं हे असं व्यक्तिचित्र ! तरी मी झोपलेच कशी? खूप दमले आहे मानसिक तणावामुळे मी."

स्वप्नच होतं ते पानभर लेख वालं; त्यातला मजकूर पूर्णपणे बरोबर नव्हता, पण तो स्वप्नातला लेख आठवून ती शहारली. "मी जर आणखीन वेळ घालवला तर हेच दुः स्वप्न खरे होऊ शकते. मला मानसिक आजार आहे असा आरोप करण्यात येऊ शकतो. त्यापूर्वी मी काहीतरी केलंच पाहिजे."

ती जरा दारात अडखळली तर प्रसादने लगेच ढोंग केले होते तिला सावरण्याचे. ती काही सापळ्याला बघून घाबरली नव्हती. पण ती नबाब साहेबांच्या ढोंगीपणाला छान ओळखून होती.

दुसऱ्या दिवशी ती पुन्हा आफळे बाईना भेटली. पूर्वी तिचे शेजारी असल्याचे कळल्यामुळे त्यांनी लगेचच भाचा अमित देशपांडे याचा नंबर दिला. नेहा अमितशी बोलली, व मग, "दोन दिवस आईकडे जाउन येते," असं म्हणून प्रसाद वर घर सोपवून अमितला भेटायला प्रसादच्या गावाला गेली.

"वेळेवर गाठलेस तू मला," अमित म्हणाला. "मी सहा महिन्यात शहर सोडून चाललोय. दुसरी नोकरी मिळाली आहे मला."

अमितने तिचे सर्व मुद्दे ऐकून घेतले. वकील निशा सामंतचे मुद्दे पण वाचले. त्यालाही प्रसादचा स्वभाव बराच नकली व स्वकेंद्रित वाटायचा. अमितच्या मते स्वतःच्या रंग -रूपाबद्दल गर्व होताच प्रसादला. सत्याच्या शोधात त्याने पंचतंत्रातील चाल वापरली. थेट सिंहगुहेत गेला. प्रसादशी त्याने हळूहळू मैत्री वाढवली. एके रात्री पार्टीत थोडंसं पिउन प्रसादने केलीवरचे त्याचे प्रेम, त्याच्या वारंवार होणार्या अमेरिकेच्या फेर्या, त्याचे तिला भेटणे, घरगुती जीवनाच्या रोजच्या कटकटी, त्यांचा त्याला आलेला कंटाळा, हे सर्व सांगितले, व अमितने शांतपणे त्याचे ध्वनिमुद्रण केले.

पुरावा मिळाला होता. ते रेकॉर्डिंग नेहाने निशाला दाखवले. आता आशा दिसू लागली.

पुढच्या आठवड्यात कोर्टात जायचे होते. पुढे काहीही होवो, कोर्ट दुसरे कुठले ही पुरावे मागो, आता मात्र नेहाला चिंता नव्हती. तिची शंका खरी ठरली होती. तिचा आत्मविश्वास वाढला होता. मन हलकं झालं होतं. "जेव्हा आपण सत्यमार्गावर चालतो तेव्हा कसलेही भय नसते. आता लोकांनी कसलाही छापा लावला तरी चालेल, मला स्वतःबरोबरच जगायचे आहे, आणि माझे तर काहीही चुकले नाही." बर्याच दिवसांनी नेहा पुन्हा हसली. अगदी दिलखुलासपणे.

आणि हे सगळं करताना वाटेत कुठेतरी गप्पागोष्टी रंगल्या असताना नेहाला कळले की अमित नेहाच्या जुन्या शेजारी, म्हणजे आफळ्यांच्या घरी, एकदा लहानपणी आला होता. तेव्हा नेहाला व त्याला घरच्या मोठ्या माणसांनी बसवले होते चांगली बोरं निवडायला.

"किडकी बोरे टाकून द्या बरं ! बाहेरून चांगली दिसू शकतात ती," असं सांगितलं होतं त्यांना. आज पुन्हा दोघांनी मिळून तेच केले होते नाही का ? निरखून, चव बघून, गोड फळांमध्ये जे फळ शोभून दिसत नव्हते ते किडके बोरंच काढून टाकले होते ना ?